

Evangelia Pildei semănătorului: „Zis-a Domnul pilda aceasta: leșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și, semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini, iar spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, strigă: Cine are urechi de auzit să audă! Și ucenicii lui Îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta? El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți, în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu; cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască; iar cea de pe piatră sunt aceia care auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei care aud cuvântul, dar, umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, cu inima curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc într-o răbdare. După ce a spus acestea, a strigat: Cine are urechi de auzit să audă.” (Luca 8, 5-15)

Duminica a XXI după Rusalii ne pune în față o frumoasă învățătură, despre mai multe categorii de oameni care, au contact cu învățătura Evanghelică dar numai foarte puțini sunt aceia care reușesc să își însușească învățătura Mântuitorului Iisus Hristos, deschizându-se prin sinergie, față de Harul Duhului Sfânt. Întrebarea este de ce doar o parte din oameni, reușesc să se lupte cu patimile, orgoliul dar și cu celelalte ispite, pentru a se pocăi de păcate și a veni la cunoștința adevărului.

Prima categorie ne prezintă o categorie numeroasă de oameni și anume: „Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu; cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască”.

Această categorie de oameni, a celor de lângă drum este cea mai numeroasă.

În ziua de astăzi când există mijloace moderne de comunicare și informare, puțin probabil să fie om care să nu fi auzit obiectiv, de Persoana lui Iisus Hristos. Fiecare om din această lume a avut contact cel puțin o singură dată cu personalitatea istorică a lui Iisus Hristos.

Important este cum au reușit, subiectiv să afle cine este El cu adevărat. Și cine nu a avut această ocazie când astăzi există lăcașuri de cult peste tot și s-au editat numeroase cărți despre cum omul se poate ilumina, purifica și desăvârși. Poporul Românesc are ocazia deosebită față de multe alte țări din această lume, de a pricepe cu adevărat cine este Fiul lui Dumnezeu și care este porunca nouă, pe care El o aduce în lume. Fiind o țară cu o bogată spiritualitate Ortodoxă, toți oamenii au avut ocazia să ia contact cu chipul Evanghelic autentic al lui Hristos cel Răstignit și Înviat. De ce însă nu mai este nimeni să creadă, să se pocăiască, să plângă, să meargă la duhovnic, să își mărturisească păcatele.

Pentru că pizmașul diavol astăzi, ne atrage prin numeroase ispite, de la adevărata credință.

Deși mulți auzim pe stradă sau în alte locuri despre Sărbătorile Religioase, mai ales cele ale Mântuitorului Iisus Hristos, pe mulți nu ne mai interesează participarea la Sfânta Liturghie, ce se săvârșește la sărbătoarea respectivă sau dacă reușim să ajungem la biserică, mulți credem că

stând de vorbă afară, sau intrând și ieșind de repetate ori și aprinzând câteva lumânări, ne aducem și noi contribuția pentru a dobândi un loc în Împărăția cerurilor. Ne înșelăm, deoarece nouă ca popor mult ni s-a dat și mult ni se va cere, superficialitatea noastră având să ne aducă poate unora dintre noi pedeapsa veșnică. Mereu găsim scuze că este prea târziu, că nu avem timp că avem datorii, adevărat este dar Mântuitorul a zis, „Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu”. Fiecare dintre noi este chemat să înmulțească talantul pe care l-a primit.

A doua categorie din această pildă ne prezintă o categorie de oameni care nu au multă râvnă și totodată perseverență în ceea ce fac; iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.

Categoria de mai sus e destul de numeroasă. Unii dintre noi ne trezim mai târziu dar este bine căci Dumnezeu primește pe Cel venit în ceasul al unsprezecelea ca și pe cel din ceasul întâi. Unii dintre noi am primit educația religioasă corespunzătoare în familia noastră, am păzit credința Ortodoxă din fragedă pruncie dar atunci când a venit peste noi încercarea, ne-am lepădat. Mare păcat facem, căci chiar dacă noi nu suntem credincioși față de Hristos, El în continuare în noi. Să nu uităm că mare răsplată vom lua dacă vom persista pe acest drum ascendent în care să mergem din treaptă în treaptă, din desăvârșire în desăvârșire.

Sfântul Antonie zice că nu se cuvine ca cei mai slabi dintre noi care nu fac un progres vizibil, nu este nevoie să deznădăjduiască și să disprețuiască viața virtuoasă, ca un ace nu ar putea fi dobândită de el. Important este că respectivul om dacă nu se face mai bun, cel puțin nu se face mai rău, și acest folos nu este mic. De asemenea și Origen spune că nu este nevoie ca unii creștini mai râvnitori, care vor să urce repede treptele desăvârșirii, și au perioade în care le vin ispite și căderi, nu este nevoie să se mâhnească, ci în continuare să caute să cerceteze Scripturile căci în Scriptură a fost ascuns Logosul Divin, și Acesta nu va înceta să umple de sensuri și de bucurii viața noastră dacă vom îndepărta litera legii, căci litera omoară, dar Duhul Sfânt face viu pe orice creștin râvnitor.

Ispitele au rolul de a vedea înălțimea la care am ajuns în drumul nostru spre nepătimire.

Virtutea neprobată în necazuri și în ispite nu este probată. Nu se poate spune despre un om care este creștin adevărat dacă nu primește necazurile și suferințele, căci ele au rolul de a ne purifica și a ne îndemna la o rugăciune mai simțită în care să simțim pe Dumnezeu ca un „Tu” prezent. Anumite întâmplări în care pierdem bunuri materiale sau vin necazuri peste persoanele apropiate nouă, sunt tot pentru păcatele noastre nemărturisite sau pentru a întări voința noastră.

Această categorie de creștini au cea mai mare vină dacă nu își vor continua drumul lor pe mare sărată a acestei vieți, căci majoritatea scrierilor filocalice ne spun că vai de omul ce a fost ajutat de Dumnezeu a primit credință, a fost salvat din grele încercări iar după aceea fiind probat de Dumnezeu prin încercări moderate se leapădă, uitând tot binele care l-a făcut Dumnezeu pentru ei. Aceștia sunt nerecunoscători și nu vor să fie model de urmat pentru alții. Mare greșală căci chiar Mântuitorul Iisus Hristos a zis că cel ce va mărturisi pentru El înaintea oamenilor și el va mărturisi pentru ei, înaintea Tatălui său cel din Ceruri în Ziua cea de Apoi.

A treia categorie este cea care a primit sămânța, dar aceasta a căzut între spini. „Cea căzută între spini sunt cei care aud cuvântul, dar, umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții,

se înăbușă și nu rodesc”.

Acești creștini sunt cei care cad cel mai ușor în mrejele satanei, deoarece Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că Satana duce război neconținut cu noi, cu cei mai desăvârșiți duce lupta direct prin gânduri de mândrie, de slavă deșartă, de hulă, iar cu cei mai slabi, duce război prin lucrurile din lume, încercând să îi facă pe oameni datorită avuției adunate, să devină mândri peste măsură și să devină un centru autonom, care să își atragă laudele oamenilor pentru diferite destoinicii legate de lumea creată. Cu adevărat nimeni nu poate rodi dacă se desfată în plăcerile vieții și se tăvălesc ca porcii în mocirla patimilor, cum sunt lăcomia pântecelui, desfrânarea, iubirea de arginți, împătimirea față de lucruri.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune în Cuvântul său Ascetic că este de datoria noastră să ne îngrijim de avuții, dar în toate cu dreaptă socoteală căci Dumnezeu ni le-a încredințat, dar după ce trecem din viața aceasta le dăm înapoi. De murim, de trăim, ai lui Dumnezeu suntem. Tot Sfântul Maxim spune că mintea omului este făcută să se miște pururea, dar nu se poate să zăbovească cu mintea la un lucru pământesc dacă nu a găsit vreo afecțiune sau vreo patimă față de el. În concepția Sfântului Maxim Mărturisitorul omul este dator să vadă sensul lucrurilor ca mijloc al dialogului interuman și totodată între Divinitate și făptură. Un alt scriitor Filocalic și anume Calist Catafygyotul asemenea Sfântului Maxim spune că mintea se mișcă pururea dar totuși nu este bine să se miște numai pe orizontală, căci se va mișca spre lucruri mărginite și finite, lucruri care sunt consumabile și nu pot a minți, care este în legătură cu Dumnezeu, o satisfacție netrecătoare. Fiecare lucru fiind mărginit trebuie cugetat împreună cu acea margine și fiind mărginit mintea nu se mișcă în stabilitate și la odihnă, astfel apare nevoia omului de comunicare cu absolutul, numai în Dumnezeu mintea omului se poate mișca și totodată menține o odihnă stabilită căci ajunge în Cel Unul, cel din care prin care și în care sunt toate. Mulți săraci cu Duhul are lumea, dar nu cum se cuvine și mulți care plâng, dar pentru pagube de bani sau pierderi de copii și mulți blânzi față de patimile necurate. Mulți care flămânzesc și însetoșează dar pentru a fura și pentru a câștiga din nedreptate, mulți milostivi, dar față de cele ale trupului, nu față de aproapele, mulți prigonii pentru că sunt fără de rânduială, mulți ocărăți pentru patimile deșarte.

Urâte sunt plăcerile vieții pentru că ele sunt colorate de satana din gânduri malefice, ele devin diabolice printr-o tot mai mare contribuită a satanei care lucrează prin mânia și pofta noastră, pentru a ne duce spre o infinită realitate, o viață de efervescență și plicitiseală și platitudine și orizont închis.

Sfântul Maxim spune tot în opera sa Ambiguă care conține esența teologiei vieții spirituale că spre Hristos nimeni nu va putea trece bucurându-se de plăcerea trupului și îndulcindu-se cu ea mai mult, decât cu fericita Lui Slacă. Nici nu va sta cu Cel ce a biruit lumea, cei ce au fost biruiți de lume și s-au îndulcit cu patimile și cu poftele.

Avva Antonie aseamănă lumea aceasta cu o ospătărie în care venind oamenii închiriază patimi și toți se culcă, dar venind dimineața toți se trezesc, lasă paturile și ospătăria goală, neluând nimic cu ei. Așa este lumea aceasta în care luăm și noi paturi (avuțiile) pe care ne bizuim (dormim) crezând că ele sunt ultima realitate. Mulți trăim într-o veșnică noapte a necunoștinței, a uitării, a împrăștierii minții spre lucruri nefolositoare. Dar va veni o vreme când se va auzi o trâmbiță înfricoșătoare când toate mărețiile lumii acesteia vor cădea când se va vedea pe Cer Semnul Fiului omului, și atunci vor ieși morți din morminte auzind glasul fiului lui Dumnezeu, unii spre învierea vieții, iar alții spre învierea osândirii.

Ultima categorie ne prezintă rămășița care se va mântui prin credință. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, cu inima curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare. După

ce a spus acestea, a strigat: Cine are urechi de auzit să audă." Adevărat că întru răbdarea noastră vom dobândi sufletele, dar pentru aceasta trebuie să dobândim adopțiunea filială și după spusa Sfântului Maxim Mărturisitorul să dobândim cunoașterea apostolică. Cel ce vrea ca în el să rodească sămânța trebuie să dobândească cele patru virtuți cardinale și anume înțelepciunea, cumpătarea, dreptatea și bărbăția. Acestea se pot dobândi numai prin luarea Crucii și urmarea lui Hristos. Dacă îi suntem credincioși, să îi urmăm.

Este chiar o datorie a noastră, deoarece Harul Duhului Sfânt primit la Sfântul Botez este germele omului nou care trebuie să încolțească. Sfântul Botez este lovitura mortală care a fost dată omului de pe pământ, adică lui Adam și prin Botez crește Hristos în noi. Trebuie să înlocuim patimile cu virtuțile și să ne supunem îndemnului Mântuitorului Iisus Hristos „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei văzând faptele voastre cele bune, să slăvească pe Tatăl nostru cel din ceruri. Trebuie să fim roditori căci mlădița care nu va aduce roadă multă va fi tăiată de Lucrătorul Viei. Numai rămânând în Hristos prin legătura neconținută cu el, Fiul Omului se va preaslăvi întru noi, căci aceasta este voia Tatălui Său cel din ceruri ca pe aceștia prea micii care l-a primit să nu piardă pe nici unul”.

Să nu întristăm pe Mirele Ceresc cu patimi de ocară, cu gânduri spurcate, ci să lucrăm cât este ziua căci vine noaptea când nimeni nu poate lucra și timpul lumii acesteia se apropie.

RUGĂCIUNEA LUI IISUS

Rugăciunea lui Iisus pentru lume și Rugăciunea noastră către Iisus prin Duhul Sfânt

Pericopa Evanghelică de la Ioan, Capitolul 17, prezintă Rugăciunea Mântuitorului către Dumnezeu Tatăl și rolul său de Mântuitor al omenirii, deasemenea și câteva învățături Dogmatice despre unitatea ființială și diferența lpostatică în Sfânta Treime dar și modelul de desăvârșire pe care trebuie să îl urmeze fiecare creștin.

Pe acestea le-a grăit Iisus; și, ridicându-și ochii la cer, a zis: „Părinte, a venit ceasul. Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preamărească pe Tine, așa cum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca El să dea viața veșnică tuturor acelor pe care i-ai dat. Iar viața veșnică aceasta este: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care l-ai trimis”.

Aceste versete ne fac nouă cunoscut faptul că lucrarea de Mântuire a omenirii este o operă a întregii Treimi Dumnezeiești, căci Dumnezeu Tatăl lucrează Mântuirea prin Fiul, și Fiul voiește să descopere omenirii pe Tatăl, pentru ca toți oamenii să îl iubească pe Tatăl, așa cum și Fiul iubește pe Tatăl.

Mântuitorul Iisus Hristos mărturisește și aici că El ca persoană Divino umană are stăpânire peste toți oamenii, întărind încă o dată credința în El ca Dumnezeu adevărat și om adevărat înainte de Patimile sale, pentru a îi încredința pe Ucenicii săi că el este Mesia cel mult așteptat. Întărește deasemenea faptul că adevărata cunoștință și adevăratul sens al vieții este cunoașterea Dumnezeului celui viu și mărturisirea numelui Domnului Iisus Hristos și a jertfei sale răscumpărătoare înaintea tuturor oamenilor. Aceasta este slava noastră și bucuria noastră de a fi creștini, bucuria de a îl numi Domn pe Iisus Hristos și prin Duhul Sfânt și a căpăta adopțiunea filială.

Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preamărește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea.

Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, de la Tine sunt; căci cuvintele pe care Tu mi le-ai dat Mie, Eu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M'ai trimis.

Mântuitorul Iisus Hristos arată că viața sa desăvârșită pe care a dus-o pe pământ este aproape de a se încheia, pentru ca să pătimească și să verse preacuratul Său sânge pentru păcatele multora, făcând pace cu Dumnezeu Tatăl, prin sângele Crucii Sale și mutându-ne în împărăția Părintelui Luminilor, scoțându-ne de sub stăpânirea Diavolului.

Următorul verset întărește adevărul că Fiul lui Dumnezeu este o ipostasă compusă, Divinitate și omenitate, Mântuitorul arătându-și aici că firea sa Dumnezeiască exista din eternitate „Și acum, preamărește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea”. Era nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să întărească acest lucru datorită faptului că mulți eretici au socotit de-a lungul veacurilor că Iisus Hristos cel istoric a început să existe o dată cu nașterea sa din Sfânta Fecioară. Mulți au făcut această afirmație negând Dumnezeirea Mântuitorului și închizând lumea aceasta în cadrul unor legi repetitive și vrând să dea naștere unui „dumnezeu” care nu poate intra în legătură cu oamenii, unui „dumnezeu” neiubitor, care nu se pogoară pentru a reface chipul omenesc, ci îl lasă să se altereze din pricina patimilor.

Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, de la Tine sunt;

Mântuitorul arată legătura Sa cu Dumnezeu Tatăl și încă o dată întărește faptul că El nu a venit să strice legea ci să o plinească. Faptul că Mântuitorul se afirmă că supremul Prooroc Preot și Arhiereu, nu este lucru neadevărat căci, Hristos nu primește acest lucru de la cineva, ci îl are din Veșnicie pentru că el este Născut din Tatăl mai înainte de veci după cum zice și Psalmistul David „Din pânțe mai înainte de luceafăr Te-am cunoscut, Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.” De asemenea se arată faptul că acum a sosit timpul ca Biserica Sa, să prindă rădăcini și sinagoga ludeilor să se desființeze, căci Legea nu a desăvârșit nimic, ea a fost doar călăuza către Hristos. Aceasta este iubirea Tatălui ca toate ale sale să le dea Fiului, dar și Fiul ca om nu dorește să primească slava de la Tatăl, dovedind că pentru a primi slava nu este posibil fără jertfă. Hristos arată de asemenea că activitatea sa Proorocească desfășurată este binecuvântată și în deplină armonie cu Părintele Ceresc, dovedindu-Și din nou superioritatea față de căpeteniile ludaice și mai ales față de saducheii și farisei.

Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, de la Tine sunt; căci cuvintele pe care Tu mi le-ai dat Mie, Eu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M'ai trimis.

Mântuitorul își afirmă consubstanțialitatea cu Tatăl, dar totodată și eternitate și înțelepciune Ipostatică. Începe să îi învețe pe Ucenici întrepătrunderea Ipostasurilor Treimice și faptul că el tot timpul a fost în deplină comuniune cu părintele Ceresc, Sfatul Treimic desfășurându-se în permanență. Hristos îi pregătește pe ucenici pentru patimile sale dar totodată și pentru plecarea la propovăduire în toată lumea, arătând că cuvintele pe care le-au învățat ucenicii săi de la Sine, sunt Duh și Viață, căci Hristos este eternal Cuvânt Ipostatic și în cuvintele Sale este

puterea Duhului Sfânt, dar totodată această putere Harică a Duhului va lucra prin ucenicii săi după Sfânta Înviere, răspândind credința până la marginile lumii.

Și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și Eu M'am preamărit întru ei.

Și Eu nu mai sunt în lume, dar ei în lume sunt și Eu la Tine vin. Părinte Sfinte, întru numele Tău păzește-i pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, așa cum suntem Noi.

Când eram cu ei în lume, Eu întru numele Tău îi păzeam pe cei pe care Mi i-ai dat; și i-am păzit și nici unul dintre ei n'a pierit, decât fiul pierzării, ca să se plinească Scriptura.

Dar acum Eu vin la Tine și pe acestea le grăiesc în lume, pentru ca bucuria Mea s'o aibă deplină întru ei. Eu le-am dat cuvântul Tău și lumea i-a urat, pentru că ei nu sunt din lume, așa cum nici Eu nu sunt din lume. Nu Mă rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel-Rău. Ei nu sunt din lume, așa cum nici Eu nu sunt din lume. Sfintește-i întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevăr.

Ultima parte a pericopei conține dovada despre intersubiectivitatea ipostasurilor treimice și putința înlocuirii eu-rilor. Fiul spunând că Toate ale Tatălui sunt ale sale și ale Sale sunt și ale Tatălui, arată că voința lor este una, deși totuși se păstrează deosebirea Ipostatică. Acest fel de iubire este și modelul iubirii creștine, căci dragostea creștină este extatica, asemeni cu meste între ipostasurile Sfintei Treimi, nelesand pe cei iubiti sa fie ai lor, ci sa fie ai celor spre care ies.

Sfânta Treime este model pentru sobornicitatea subiectelor umane și totodată noi creștinii trebuie să fim una, căci avem un singur Cap și anume pe Hristos care s-a rugat Părintelui Luminilor, să fim și noi una cum este și el cu Tatăl una. Aici se arată rolul de Mijlocitor al Mântuitorului între Dumnezeu și oameni, după cum este numit Mântuitorul Iisus Hristos în această Evanghelie. Această denumire vrând să arate că numai Fiul era singurul care putea să refacă comuniunea omului cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu Tatăl a voit să îi facă pe oameni pentru Fiul și să îl trimită tot pe El, să mântuiască lumea. Astfel cea de a doua Persoană a Sfintei Treimi, Dumnezeu și om în același timp reușește să facă întreaga omenire o comuniune teandrică, care să fie în legătură cu Divinitatea.

În final Hristos cere pentru credincioși să fie sfințiți cu adevărul Tatălui. Mântuitorul face trimitere la Duhul cel de viață făcătorul căci Duhul Sfânt este numit Duh al adevărului deoarece este purces de Tatăl spre Fiul în viața intratrinitară, arătând iubirea Tatălui față de Fiul, dar totodată bucuria de a prețui pe Fiul împreună cu un al Treilea Subiect Dumnezeiesc. De asemenea Duhul Sfânt este cel Dăruit de Dumnezeu Tatăl prin Fiul Întrupat, omenirii pentru a restabili ordinea în Paradis de a-i face pe oamenii sincer curați neprihăniți, și totodată luptători împotriva patimilor care întretin egoismul și ruptura între oameni.

Fie că atunci când va veni Fiul Omului să găsească rod mult la fiecare căci agoniseala duhovnicească este singură ce nu poate fi furată.

După spusa Sfântului Ioan Carpatiul când sufletul va ieși din viața aceasta și va trece prin vămi, va avea înrăznire către diavoli, zicându-i: "ce îmi este mie și ție necredinciosul căci am făcut cele bune în viața mea, iar dacă am greșit ceva lui Hristos l-am greșit și Lui îi vom răspunde".

Fie ca Harul Domnului nostru Iisus Hristos să lucreze în noi, ca în aceasta să fie slăvit El și cu Părintele Luminilor, căci aceasta este cea mai mare bucurie a unui Tată, să știe că copiii săi vor crește și îi vor face tot mai multe daruri. Aceasta este jertfa noastră care o putem aduce.

Doamne Iisus Hristoase trimite din cer Duhul tău cel Sfânt și nu ne lăsa pe noi pradă diavolilor vicleni, ci ne dă nouă înger de pace credincios îndreptător vieții noastre și cuvânt bun la Sfânta și Dreapta Judecata Ta în veci, Amin!

Text: Cristian Radu